

Иска се всѣки да тежи на мѣстото си. Но иска се да спремъ еднажъ завинаги и безогледното си отричане на българина и на неговото дѣло. Тѣй както постъпваме сега, рискуваме да се представимъ за народъ, въ държавнитѣ граници на който живѣятъ само бездарници и катели. А тъкмо въ това отричане лежи първопричината на нашата вѣчна криза — духовна и материална.

Ил. Р. Блъсковъ.

Споменъ

Завърнахъ се отъ Браила. Опустошителната война съ своитѣ съсипии бѣ докарала въ сетна сиромашия селянитѣ. Баща ми безъ работа; шестъ деца при него просто гладувахме. Баща ми бѣ ме представилъ въ града при единъ абаджия на име Райно да уча абаджилъкъ. И ето на 17 августъ чиракъ като всички чираци. Ето ме седналъ на голата пейка плоскомъ, единиятъ край на кучката подъ подгънатото ми колѣно, а съ другия край закачилъ съмъ единъ дрипелъ, и избадамъ ли, избадамъ. Мжки и неволя! Кога съмъ ти седѣлъ азъ тѣй плоскомъ и съ часове да трая, когато на училищнитѣ столове съмъ протѣгалъ краката си колкото мога! Тукъ друго-яче не бива; тѣй го изисква занаятътъ и майсторътъ. Но не е само това: срѣдниятъ ми прѣстъ, на който трѣбваше да стои напрѣстникътъ, за да се билъ по-скоро скършилъ и пречупилъ, калфата яко го застегна съ гайтанъ, така щото първата ставица прилѣпваше до третата. А напрѣстникътъ? — хамалска работа! едъръ колкото една голѣма шикалка; можеха и тритѣ ми тънки прѣста да се побератъ въ него; трѣб-